

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 69.331 van 3 november 1997
in de zaak A. 39.040/IX-249.**

In zake : de v.z.w. het Onderling Steunfonds Syndic
(O.S.S.),
die woonplaats kiest bij
Advocaat N. WEINSTOCK,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Defrélaan 19

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de
Minister van Landsverdediging.

D E R A A D V A N S T A T E , I X e K A M E R ,

Gezien het verzoekschrift dat op 24 juni 1988 namens de v.z.w. het Onderling Steunfonds Syndic werd ingediend door haar raadsman N. WEINSTOCK, advocaat te Brussel, om de vernietiging te vorderen van het koninklijk besluit van 12 april 1988 tot wijziging van het koninklijk besluit van 19 juni 1980 betreffende de militaire tuchtrechtspleging;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur W. VAN NOTEN;

Gelet op de beschikking van 21 mei 1996 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memorie van de verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 23 september 1997 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 6 oktober 1997;

Gehoord het verslag van Staatsraad A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat N. WEINSTOCK, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van Majoor R. GERITS, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur W. VAN NOTEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. In uitvoering van artikel 38 van de wet van 14 januari 1975 houdende het tuchtreglement van de krijgsmacht, vaardigt de Koning het besluit uit van 19 juni 1980 betreffende de militaire tuchtrechtspleging.

1.2. Op 26 juli 1985 beslist de ministerraad de Minister van Landsverdediging te gelasten initiatieven te nemen om voor de rijkswacht op disciplinair gebied, onder meer, een mondelinge procedure in te voeren en de tuchtraad in eerste aanleg af te schaffen.

1.3. Met een nota van 1 augustus 1985 wordt de administratie ermee belast na te gaan "voor welke punten

het noodzakelijk of wenselijk is een regeling uit te werken die gelijk of gelijkaardig is voor leger en rijkswacht".

1.4. Met een nota van 14 juli 1986 wordt door de Centrale Militaire Administratie van de Krijgsmacht aan de minister een ontwerp van koninklijk besluit voorgelegd tot wijziging van het koninklijk besluit van 19 juni 1980.

Uit de nota blijkt tevens dat bijkomende wijzigingen die door de ministerraad van 26 juli 1985 werden aanbevolen een wijziging vergen van de wet van 14 januari 1975 houdende het tuchtreglement van de krijgsmacht.

1.5. Tijdens de maand juli 1986 ontvangt de Minister van Landsverdediging eveneens het verslag van de bij ministerieel besluit van 11 oktober 1985 opgerichte commissie ter bestudering van de delinquentie in de schoot van de krijgsmacht (naar haar Franse benaming afgekort CEDA).

Met een nota van 26 juli 1986 zendt de minister dit verslag aan de Centrale Militaire Administratie van de Krijgsmacht, met de mededeling dat hij in januari 1987 aan de ministerraad een ontwerp van wet wenst voor te leggen waarin de verschillende wetswijzigingen zijn samengevoegd.

1.6. Met een nota van 10 december 1986 vestigt de Centrale Militaire Administratie van de Krijgsmacht de aandacht van de minister op het feit dat de procedure tot wijziging van het koninklijk besluit van 19 januari 1980 kan worden verder gezet zonder de uitwerking van de CEDA-voorstellen af te wachten.

1.7. Met een brief van 15 december 1986 vraagt de Minister van Landsverdediging aan de Voorzitter van de Commissie van advies voor het militair personeel van de

land-, lucht- en zeemacht en van de medische dienst en aan de Voorzitter van de Commissie van advies voor het personeel van de rijkswacht het advies van de verenigde commissies van advies met betrekking tot het ontwerp van koninklijk besluit tot wijziging van het koninklijk besluit van 19 juni 1980.

1.8. Met een nota van 9 januari 1987 geeft de minister aan de Commandant van de rijkswacht opdracht de wijzigingen aan het tuchtstatuut van het personeel te onderzoeken in samenwerking met de syndicale organisaties van het rijkswachtpersoneel en hem het resultaat van dit onderzoek mede te delen tegen 1 september 1987.

1.9. Op 22 oktober 1987 en 10 november 1987 wordt het ontwerp van koninklijk besluit tot wijziging van het koninklijk besluit van 19 juni 1980 besproken in de verenigde commissies van advies van leger en rijkswacht.

De commissies brengen een verdeeld advies uit.

De personeelsorganisaties verwerpen het ontwerp, met uitzondering van het Syndicaat van de Belgische Officieren dat een genuanceerd advies uitbrengt.

De ministeriële afgevaardigden gaan in op het voorstel van de Beroepsunie der Belgische Onderofficieren om een grotere onafhankelijkheid van de voorzitter van de tuchtraad te waarborgen en stemmen er mede in dat de voorzitter een officier zou zijn die niet onder het gezag staat van de korpscommandant die in eerste aanleg de straf heeft uitgesproken.

1.10. Op 12 januari 1988 deelt de minister mede dat hij akkoord gaat met het advies van de ministeriële afvaardiging en draagt hij de administratie op de procedure verder te zetten.

1.11. Met een nota van 18 januari 1988 legt de Centrale Militaire Administratie van de Krijgsmacht het aangepast ontwerp-besluit aan de minister voor "aangevuld met een nieuw artikel 4 dat de onafhankelijkheid van de voorzitter van de tuchtraad ten goede moet komen".

1.12. Met een schrijven van 25 januari 1988 vraagt de Minister van Landsverdediging het advies van de afdeling wetgeving van de Raad van State.

Deze brengt op 7 maart 1988 advies uit.

1.13. Met een nota van 30 maart 1988 legt de Centrale Militaire Administratie aan de minister een aangepast ontwerp-besluit voor, dat rekening houdt met de opmerkingen van de Raad van State, behalve wat de voorgestelde wijziging van artikel 4 betreft.

1.14. Het ontwerp-besluit wordt door de minister goedgekeurd en door de Koning ondertekend op 12 april 1988. Het besluit wordt bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad van 29 april 1988;

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep.

2.1. Overwegende dat de verzoekende partij die een vereniging zonder winstoogmerk is, zich in haar verzoekschrift op een "corporatief belang" beroept; dat zij erop wijst dat haar maatschappelijk doel de verdediging van de belangen van de beroepsmilitairen en van de aangesloten gepensioneerde militairen is; dat zij stelt dat het bestreden besluit het geheel van het militair personeel schaadt, dat zij optreedt als een beroepsorganisatie van het militair personeel en een rechtstreeks en actueel belang heeft bij de vernietiging van het bestreden besluit om reden dat de door administratieve overheid opgelegde reglementering de collectieve belangen van het militair personeel schaadt;

2.2. Overwegende dat de verwerende partij een exceptie opwerpt met betrekking tot dit belang; dat zij erop wijst dat volgens de statuten van de v.z.w. Onderling Steunfonds Syndic deze vereniging tot doel heeft de materiële en morele belangen van de beroepsmilitairen en de gepensioneerde militairen te verdedigen, dat de vereniging dus geen enkel belang heeft bepalingen aan te vechten die enkel de rijkswacht betreffen, dat het eerste artikel van het bestreden besluit een bepaling bevat die enkel toepasselijk is op de rijkswacht, dat de verzoekende partij geen enkel belang heeft bij de vernietiging van dit artikel en haar annulatieberoep, wat artikel 1 betreft, als onontvankelijk dient te worden afgewezen;

2.3. Overwegende dat de verzoekende partij repliceert dat het onderscheid dat door de verwerende partij wordt gemaakt niet houdbaar is, dat de wettelijke bepalingen die betrekking hebben op de rijkswacht de leden van de rijkswacht onderwerpen aan de militaire wetten en reglementen en dit als onderdeel van de gewapende macht, dat artikel 1, § 1, eerste lid, van de wet van 27 december 1973 betreffende het statuut van het personeel van het actief kader van de rijkswacht bepaalt dat de leden van de rijkswacht deel uitmaken van de krijgsmacht en als dusdanig onderworpen zijn aan de militaire wetten en reglementen, zij het desnoods mits aanpassing aan hun bijzondere situatie, dat hetzelfde geldt voor de wet van 14 januari 1975 houdende het tuchtreglement van de krijgsmacht waarvan het eerste artikel bepaalt dat behoudens tegenstrijdige bepalingen, die wet van toepassing is op alle militairen, welke ook hun statutaire stand moge zijn, dat zij tot doel heeft de materiële en morele belangen van de actieve en op rust gestelde militairen te verdedigen, dat hierbij geen onderscheid wordt gemaakt tussen leden van de krijgsmacht en rijkswachters, dat zij derhalve het vereiste

belang bezit om de vernietiging te vorderen van al de bepalingen van het bestreden besluit;

2.4. Overwegende dat artikel 1 van het bestreden besluit een wijziging aan het koninklijk besluit van 19 juni 1980 bevat die enkel toepasselijk is op het personeel van de rijkswacht; dat, vóór het werd gewijzigd door de wet van 18 juli 1991, artikel 2, § 1, van de wet van 2 december 1957 op de rijkswacht bepaalde dat de rijkswacht één van de krijgsmachten is en dat de Minister van Landsverdediging belast is met de organisatie en het algemeen beheer van deze macht die onder zijn gezag staat; dat krachtens de wet van 18 juli 1991 tot wijziging van de wet van 2 december 1957 op de rijkswacht en van de wet van 27 december 1973 betreffende het statuut van het personeel van het actief kader van het operationeel korps van de rijkswacht en houdende demilitarisering van de rijkswacht de rijkswacht "een algemene politiedienst wordt, bevoegd (...) voor de bestuurlijke en gerechtelijke politie"; dat hij niet langer deel uitmaakt van de krijgsmacht; dat de personeelsleden van de rijkswacht thans geen militairen meer zijn, zodat een vakorganisatie die volgens haar statuten tot doel heeft de materiële en morele belangen van de militairen en gepensioneerde militairen te verdedigen in rechte niet meer kan opkomen voor de leden van het personeel van de rijkswacht; dat hieruit volgt dat een dergelijke vakorganisatie geen actueel belang meer heeft om de nietigverklaring te vorderen van reglementaire bepalingen die enkel het personeel van de rijkswacht aanbelangen; dat met andere woorden de verzoekende partij geen actueel belang heeft om de nietigverklaring te vorderen van artikel 1 van het koninklijk besluit van 12 april 1988 dat enkel het personeel van de rijkswacht betreft; dat de exceptie gegrond is;

3. Over de gegrondheid van het beroep.

3.1.1. Overwegende dat de verzoekende partij in een eerste middel aanvoert dat het bestreden koninklijk besluit genomen werd op het ogenblik dat de minister als lid van een ontslagnemende regering belast was met het afhandelen van de lopende zaken en de minister in het raam van zijn beheer van de lopende zaken niet meer bevoegd was om het koninklijk besluit te realiseren;

3.1.2. Overwegende dat de verwerende partij hierop antwoordt dat de Raad van State herhaaldelijk heeft geoordeeld dat, als een beslissing voorkomt als het eindresultaat van een normaal aangevatte en normaal afgewikkelde en besloten bestuursverrichting en niet als een verrassend gevolg van een plots opgezette en geforceerd uitgevoerde operatie, de limieten van de lopende zaken niet worden overschreden, dat er geen twijfel kan bestaan over het feit dat het bestreden besluit de bekroning is van een normaal aangevatte en normaal afgewikkelde procedure;

3.1.3. Overwegende dat als gevolg van de verklaring tot herziening van de Grondwet die op 9 november 1987 in het Belgisch Staatsblad werd bekendgemaakt de Kamers, overeenkomstig artikel 131 (thans artikel 195) van de Grondwet van rechtswege waren ontbonden; dat na de wetgevende verkiezingen van 13 december 1987 de regering op 14 december 1987 haar ontslag aan de Koning heeft aangeboden, die het ontslag op 9 mei 1988 formeel heeft aanvaard; dat de regering tijdens een periode waarin ze als gevolg van de ontbinding van de wetgevende Kamers verstoken is van haar parlementaire basis en aan de controle van de verkozen vergaderingen ontsnapt, niet meer over haar volle bevoegdheid beschikt, maar enkel "lopende zaken" kan afhandelen; dat hetzelfde geldt wanneer de regering haar ontslag aan de Koning heeft aangeboden, maar het ontslag nog niet formeel werd aanvaard; dat onder meer als lopende zaken worden beschouwd : zaken die de normale voortzetting zijn van

een vóór het ontslag of de ontbinding regelmatig ingezette procedure; dat, zoals de verwerende partij terecht stelt, de Minister van Landsverdediging met het bestreden besluit een opdracht uitvoerde waarvan de krachtlijnen reeds op 26 juli 1985 door de ministerraad werden vastgelegd; dat een eerste ontwerp van koninklijk besluit aan de minister werd voorgelegd op 14 juli 1986; dat bij brief van 15 december 1986 de minister de verenigde commissies van advies van leger en rijkswacht om advies vraagt; dat hij op 9 januari 1987 de commandant van de rijkswacht gelast de tuchtprocedure te onderzoeken in samenwerking met de syndicale organisaties van het rijkswachtpersoneel; dat op 22 oktober 1987 en 10 november 1987 het ontwerp besproken wordt door de verenigde commissies van advies van leger en rijkswacht; dat op 25 januari 1988 het ontwerp van koninklijk besluit toegezonden wordt aan de Raad van State die op 7 maart 1988 advies uitbrengt; dat de procedure die geleid heeft tot het bestreden koninklijk besluit ruim vóór de ontbinding van de wetgevende kamers werd aangevat; dat de zaak nadien zonder overhaasting werd afgewikkeld en de vragen van beleid die zich op administratief niveau hebben kunnen voordoen, vóór de kritieke periode werden opgelost; dat het bestreden koninklijk besluit dan ook voorkomt als het eindresultaat van een normaal aangevatte en normaal afgewikkelde en besloten procedure en niet als een verrassend gevolg van een plots opgezette operatie die uitgaat van een buiten de normale grondwettelijke voorwaarden handelende, want niet meer politiek verantwoordelijke minister; dat het eerste middel niet gegrond is;

3.2.1. Overwegende dat de verzoekende partij in een tweede middel aanvoert dat het bestreden besluit aan het advies van de afdeling wetgeving van de Raad van State werd voorgelegd tijdens een periode dat de regering niet over de volheid van haar bevoegdheid beschikte, hetgeen tot gevolg heeft gehad dat de Raad van State slechts een

advies naar de vorm heeft kunnen verlenen en zich niet over de grond van het voorgelegde ontwerp heeft kunnen uitspreken;

3.2.2. Overwegende dat de verwerende partij de stelling betwist als zou de afdeling wetgeving van de Raad van State enkel een formeel advies hebben kunnen geven; dat zij stelt dat integendeel aan de substantiële vormvereiste inzake raadpleging van de afdeling wetgeving werd voldaan;

3.2.3. Overwegende dat krachtens artikel 3 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State de ministers, buiten het met bijzondere redenen omklede geval van dringende noodzakelijkheid, de ontwerpen van reglementaire koninklijke besluiten aan het met redenen omkleed advies van de afdeling wetgeving dienen te onderwerpen; dat uit geen enkele bepaling volgt dat de afdeling wetgeving tijdens de periode dat de bevoegdheid van de regering ingevolge de ontbinding van de wetgevende kamers of het ontslag van de regering tot de lopende zaken beperkt is, alleen een louter formeel advies zou kunnen geven; dat in casu de Minister van Landsverdediging op 25 januari 1988 het ontwerp van koninklijk besluit voor advies aan de Raad van State heeft toegezonden; dat de Raad van State, afdeling wetgeving, op 7 maart 1988 advies heeft uitgebracht; dat aan de door het artikel 3 voorgeschreven substantiële vormvereiste derhalve is voldaan; dat het tweede middel niet gegrond is;

3.3.1. Overwegende dat de verzoekende partij als derde middel aanvoert dat het bestreden koninklijk besluit rechtstreeks indruist tegen de geest van de wet van 14 januari 1975 houdende het tuchtreglement van de krijgsmacht, dat door het bestreden besluit de tuchtraad in eerste aanleg die moet worden geraadpleegd als de korpsoverste aan een militair een zware straf wil opleg-

gen, wordt afgeschaft, hetgeen in strijd zou zijn met de wil van de wetgever, zoals blijkt uit de parlementaire werkzaamheden die tot de wet van 14 januari 1975 hebben geleid;

3.3.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat het argument van de verzoekende partij dat de bepalingen van het bestreden besluit indruisen tegen de "geest" van de wet van 14 januari 1975 geen enkele juridische waarde heeft; dat zij verwijst naar de tekst van artikel 38 van de wet en opmerkt dat deze tekst klaar is, geen enkele interpretatie toelaat en dat de beschouwingen die verzoeker wijdt aan de "geest" van de wet of de "wil" van de wetgever irrelevant zijn;

3.3.3. Overwegende dat het bestreden besluit genomen werd krachtens artikel 38 van de wet van 14 januari 1975 houdende het tuchtrecht van de krijgsmacht dat luidt als volgt :

"De Koning bepaalt de tuchtrechtspleging in eerste aanleg alsook die in beroep.

Het recht van verdediging wordt uitgeoefend overeenkomstig de door de Koning vastgestelde regels";

dat, rekening houdend met deze duidelijke bepalingen, het feit dat de Minister van Landsverdediging bij de parlementaire voorbereiding van de wet van 14 januari 1975 melding heeft gemaakt van een tuchtraad in eerste aanleg, de Koning niet de bevoegdheid kan ontnemen om, op grond van de bevoegdheid die hem door het voormeld artikel 38 is verleend, tot de afschaffing van die tuchtraad over te gaan; dat de parlementaire voorbereiding van een wet immers niet kan worden aangevoerd tegen de klare en duidelijke tekst ervan; dat het derde middel niet gegrond is;

3.4.1. Overwegende dat de verzoekende partij in een vierde middel aanvoert dat het bestreden besluit het algemeen rechtsbeginsel van het recht op verdediging

schendt, dat het recht van verdediging inhoudt dat beklaagde kennis krijgt van de beschuldiging, dat hij toegang heeft tot alle stukken van het onderzoek, dat hij getuigen mag laten oproepen, hun verhoor mag bijwonen en hun vragen kan laten stellen, dat hij copie kan bekomen van het P.V. van zijn verhoor, dat hij zich op elk moment van de procedure kan laten bijstaan door de raadsman van zijn keuze, dat het geding steeds tegensprekelijk is; dat zij, in het licht van de principes die gesteld zijn in het arrest MEYERS, nr. 29.760, van 15 april 1988, tot het besluit komt dat de rechten van de verdediging bij de tuchtprocedure in eerste aanleg niet gewaarborgd zijn;

3.4.2. Overwegende dat de verwerende partij hierop antwoordt dat de verzoekende partij op geen enkel ogenblik met precisie aanduidt door welke bepalingen van het bestreden besluit de rechten van de verdediging worden geschonden, dat deze vaststelling volstaat om het middel als onontvankelijk af te wijzen, dat het recht van verdediging helemaal niet geschonden werd, dat geen enkele straf kan worden opgelegd : zonder dat de militair vooraf kennis heeft van het ten laste gelegde tuchtvergrijp, zonder dat hij zijn verdedigingsmiddelen heeft kunnen doen gelden, in zijn afwezigheid (behoudens schriftelijke procedure), dat daarenboven de militair zich in elk stadium van de procedure kan laten bijstaan en bij de verschijning voor een tuchtraad hij zich zelfs kan laten bijstaan door een advocaat, dat dit betekent dat behoudens berusting door de militair zelf, geen enkele zware straf kan worden opgelegd aan een militair zonder dat hij zich kan laten bijstaan door een verdediger van zijn keuze, eventueel een advocaat, dat het middel niet alleen onontvankelijk is, maar eveneens ongegrond;

3.4.3.1. Overwegende dat in de toelichting bij het middel de verzoekende partij stelt dat de aangevoerde

schending van de rechten van de verdediging blijkt "uit nadere analyse na lezing van het derde middel"; dat het derde middel gericht is tegen artikel 5 van het bestreden besluit waarbij de artikelen 7, 13 en 14 van het koninklijk besluit van 19 juni 1980 worden opgeheven, wat tot gevolg heeft "dat de tuchtraad in eerste aanleg, welke moet worden geraadpleegd als de korpsoverste aan een militair een zware straf wil opleggen, de facto en de iure zijn afgeschaft"; dat het vierde middel dus, zoals het derde middel, gericht is tegen de afschaffing van de tuchtraad in eerste aanleg; dat de exceptie dat het middel onvoldoende precisie zou vertonen derhalve niet kan worden aangenomen;

3.4.3.2. Overwegende dat artikel 8, § 1, van het koninklijk besluit van 19 juni 1980 luidt als volgt :

"Art. 8. § 1. Geen straf kan worden opgelegd :
1° zonder dat de betrokken militair vooraf kennis heeft gekregen van het hem ten laste gelegde tuchtvergreep;
2° zonder dat hij, te dien opzichte, zijn verdedigingsmiddelen heeft kunnen doen gelden;
3° buiten zijn aanwezigheid tenzij de rechtspleging schriftelijk verloopt";

dat, aangezien deze bepalingen door het bestreden besluit niet worden opgeheven, het recht van verdediging gewaarborgd blijft; dat door artikel 5 van het bestreden besluit de artikelen 7, 13 en 14 van het koninklijk besluit van 19 juni 1980 worden opgeheven, zodat de bevoegde overheid niet meer een tuchtraad in eerste aanleg dient te raadplegen alvorens een zware straf op te leggen; dat deze beperking van het recht van verdediging, die kennelijk tot doel heeft de tuchtprocedure te vereenvoudigen, niet als onevenredig kan worden beschouwd, aangezien de gestrafte militair het recht heeft hoger beroep in te stellen en alsdan geen zware straf kan worden opgelegd, zonder dat de tuchtraad geraadpleegd werd (de artikelen 15 en 16); dat daarbij komt dat de uitvoering van de straf pas een aanvang neemt ná

het verstrijken van de termijn van hoger beroep en in geval van hoger beroep, de dag na die waarop de in hoger beroep uitgesproken straf ter kennis van de betrokken militair is gebracht (artikel 25, § 1); dat, behoudens berusting vanwege de gestrafte militair, derhalve geen zware straf kan worden opgelegd en uitgevoerd, zonder dat de betrokkene zich voor de tuchtraad heeft kunnen verdedigen; dat het vierde middel niet gegrond is;

3.5.1. Overwegende dat de verzoekende partij in een vijfde middel aanvoert dat het koninklijk besluit van 19 juni 1980 betreffende de militaire tuchtrechtspleging dat door het koninklijk besluit van 4 november 1980 wordt gewijzigd, artikel 6.1 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) schendt, doordat het geen waarborgen biedt inzake openbaarheid van de debatten en van de uitspraak, noch inzake cumul van jurisdictionele functies, meer bepaald aangaande de onafhankelijkheid van de overheid die de tuchtstraf uitspreekt ten opzichte van de overheid die belast is met het onderzoek, dat de nietigheid van het koninklijk besluit van 19 juni 1980 als noodzakelijk gevolg heeft dat het bestreden besluit op zijn beurt aangetast is door dezelfde nietigheid, vermits de wijziging van een nietige rechtshandeling die de oorzaken van de nietigheid niet teniet doet eveneens nietig is;

3.5.2. Overwegende dat de verwerende partij betwist dat de militaire tuchtrechtspleging onder toepassing van artikel 6 van het EVRM valt; dat zij, subsidiair, ontkent dat het koninklijk besluit van 19 juni 1980 bepalingen zou invoeren die strijdig zijn met het principe van de onafhankelijkheid van de overheid die de straf uitspreekt; dat zij tenslotte aanstipt dat, mocht artikel 6.1 van het EVRM toepasselijk zijn op de tucht-procedure bij de krijgsmachten en mocht in de besluiten van 19 juni 1980 en 12 april 1988 een schending van het

EVRM voorkomen, dit niet aan de aandacht van de afdeling wetgeving van de Raad van State zou ontsnapt zijn;

3.5.3. Overwegende dat moet worden vastgesteld dat het middel gericht is tegen het koninklijk besluit van 19 juni 1980 betreffende de militaire tuchtrechtspleging dat niet het voorwerp uitmaakt van het voorliggend annulatieberoep; dat de vernietiging van het thans bestreden besluit derhalve de door verzoeker aangeklaagde schending van artikel 6.1 van het EVRM zou laten bestaan; dat, zelfs indien met de verzoekende partij zou worden aangenomen dat het koninklijk besluit van 19 juni 1980 betreffende de militaire tuchtrechtspleging artikel 6.1 van het EVRM schendt in zover het onvoldoende waarborgen inzake openbaarheid en onafhankelijkheid zou bevatten, daaruit niet volgt dat het koninklijk besluit van 19 juni 1980 in zijn geheel onwettig zou zijn en het wijzigend besluit van 12 april 1988 niet mocht worden genomen; dat het vijfde middel bijgevolg als niet ter zake dienend dient te worden verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op drie november 1900 zevenennegentig, door de IXe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	G. BAETEMAN,	eerste voorzitter van de Raad van State,
	A. BEIRLAEN,	staatsraad,
	J. SMETS,	staatsraad,
	M. MILOJKOWIC,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. MILOJKOWIC.

G. BAETEMAN.